

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. A. M.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Afghanistan, **Balková**,
zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců **Balková**,
se sídlem **Balková 1, 331 65 Balková**,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2018, č. j. KRPU-183524-19/ČJ-2018-040022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 16. 10. 2018 prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalované ze dne 16. 9. 2018, č. j. KRPU-183524-19/ČJ-2018-040022, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 15. 9. 2018 v 09:15 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci. Žalobce poukázal na to, že v protokolu o výsledku účastníka řízení výslovně uvedl, že v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany afghánských povstalců, kteří ho nutili k zapojení do jejich činnosti. Žalobce trval na tom, že žalovaná se s překážkami jeho vycestování vypořádala zcela nedostatečně. Žalobce připomněl, že podmínkami, které musejí být v případě rozhodnutí o zajištění cizince splněny, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce trval na tom, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s obavou žalobce z hrozící závažné újmy. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. Žalobce zdůraznil, že žalovaná se v jeho případě spolehla na obecné závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které nijak neindividualizuje jeho situaci. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že do napadeného rozhodnutí žalovaná zahrnula rovněž úvahy o situaci jiného cizince, a to pana N. S. z Iráku.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že cílem cesty žalobce bylo Německo, kde chtěl požádat o politický azyl, pokračovat ve studiu medicíny a posléze pracovat. Dále připomněla, že žalobce při výsledku připustil, že byl zadržen německou policií, avšak v žádné zemi nepožádal o mezinárodní ochranu. Důvodem pro opuštění země původu byla obava žalobce o svou bezpečnost a válka. Žalovaná rozporovala, že se možnými překážkami vycestování žalobce nezabývala, neboť si vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, a dále vycházela ze samotné výpovědi žalobce, který o mezinárodní ochranu ani po svém zadržení německou policií nepožádal. Žalovaná trvala na tom, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015 na předmětný případ nedopadá. Připustila, že chybou při přepisování do napadeného rozhodnutí vtělila odstavec z jiného řízení. Zdůraznila, že tato skutečnost, nemohla mít za následek nedostatečné odůvodnění překážky žalobce ve vycestování.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15. 9. 2018 bylo zjištěno, že žalobce byl v rámci readmisní dohody převzat v místě komunikačního centra Petrovice – Bahratal hlídkou Policie České republiky od německé policie. Žalobce byl podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. Žalobce překročil státní hranici s Německem dne 14. 9. 2018, v 19:45 hodin, v osobním vozidle slovenské registrační značky na dálnici D8-BAB17. Žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 15. 9. 2018, v 09:15 hodin, neboť dle žalované strany byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobýval.
7. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 9. 2018, č. j. KRPU-183524-9/ČJ-2018-040022, vyplývá, že dne 14. 9. 2018, v 19:45 hodin, byl žalobce podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. V rámci readmisní dohody byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky od německých orgánů. Správním orgánem bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 14. 9. 2018 před 19:45 hodinou, tj. před vstupem na území Německa, na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
8. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 9. 2018 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa, cestu mu dojednal a zaplatil jeho otec. Na základě pokynů převaděče/řidiče měli vyskočit z auta. Řidič ho z auta vyhodil, a proto se při policejní kontrole německými policisty pokusil o útěk. Všechny své doklady nechal v Afghánistánu. V Německu chtěl požádat o politický azyl, dostudovat medicínu a později pracovat. V žádné zemi o azyl nepožádal, chtěl o něj požádat až v Německu. Z Afghánistánu odešel kvůli své bezpečnosti, neboť v Konaru, odkud pocházejí jeho rodiče, vládne Islámský stát. Nutili ho přidat se k povstalcům, ale on chtěl studovat. Legální cestou nebylo možné Afghánistán opustit. Na Českou republiku nemá žádné rodinné či majetkové vazby. V Německu žije jeho strýc H. S. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či zaplatil návrat do Afghánistánu, ani zde nikoho nezná. Dále uvedl, že chce žít v klidu a míru, mít možnost studovat a pracovat a sloužit hostujícímu státu a sobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Afghánistánu možné.
10. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 9. 2018, č. j. OAM-213/LE-LE05-LE26-PS-2018, Ev. č. „X“, bylo zjištěno, že žalobce dne 23. 9. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byl ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do dne 22. 11. 2018.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
14. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
16. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vyhodnocení existence vážné újmy.

17. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 9. 2018. Z uvedené listiny vyplynulo, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl dostudovat medicínu a posléze pracovat. Měl v úmyslu požádat v Německu o politický azyl. Měl obavy o svůj život v případě návratu do země původu, neboť ho nutili, aby se přidal k povstalcům a nechťeli ho nechat studovat. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. V závazném stanovisku bylo výslovně uvedeno, že vycestování žalobce zpět do Afghánistánu je možné. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole německou hlídkou žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v schengenském prostoru, a proto byl německou hlídkou zajištěn, přičemž se před německou policií pokusil o útěk. Na základě readmisní dohody byl žalobce předán českým správním orgánům a byl s ním sepsán protokol o podání vysvětlení, kde svůj útěk odůvodnil pokyny řidiče/převaděče. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila, že nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť v protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice nikoho nezná, nemá na jejím území žádný majetek ani jiné ekonomické poměry. K České republice jej neváží žádné společenské a kulturní vazby. V Afghánistánu žije celá jeho rodina (rodiče, sourozenci) a na cestu do Afghánistánu nemá dostatek finančních prostředků. Žalovaná dovodila, že jeho snahou je pobývat na území Schengenského prostoru, neboť, jak uvedl, jeho cílem je Německo, kde chtěl studovat a později pracovat. Žalobce vyjádřil úmysl, neopustit území Schengenského prostoru, zároveň na území České republiky nemá nikoho, u něž by si mohl zajistit ubytování nebo kdo by za něho mohl složit finanční záruku, a na zajištění ubytování a složení finanční záruky z vlastních prostředků nemá dostatek financí. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření.
18. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
19. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. V předmětné věci žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce sice uvedl, že legální cestou nemohl z Afghánistánu vycestovat, v zemi původu ho nechtěli nechat dostudovat a nutili ho, aby se přidal k povstalcům, avšak nezmínil se o žádných konkrétních hrozbách, které mu v zemi původu hrozí, ani nepožádal o mezinárodní ochranu po vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky a Německa, což jeho tvrzení o útěku z důvodu obavy o život do významnou měrou relativizuje.
21. Žalovaná se překážce vycestování žalobce z možných azylových důvodů přitom věnovala poměrně zevrubně, a to na str. 7 a 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud argumentaci žalobce o tom, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, bez dalšího nepřijal, neboť nelze přehlédnout rozpor mezi skutečnostmi tvrzenými a uváděnými žalobcem do protokolů před správními orgány. Žalobce totiž sice tvrdil, že v Německu by o azyl požádal, avšak při zadržení německými orgány, tak neučinil, ač tak učinit mohl. Žalobce přitom uváděl, že cílovou zemí pro něj je Německo, kde chtěl dostudovat a posléze pracovat, aby měl lepší život. Navíc nelze přehlédnout, že rodina žalobce (rodiče i sourozenci) v zemi původu zůstali. V případě nebezpečí ohrožení života žalobce, který žil se svou rodinou, má soud za to, že by zajisté došlo i k ohrožení života celé rodiny žalobce. Cestu však podnikl žalobce sám. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34 (dostupný na www.nssoud.cz), na který odkazoval žalobce, se podle názoru soudu na daný případ nevztahuje, neboť nestačí pouze tvrzení o existenci ozbrojeného konfliktu na území země původu žalobce, ale samotnému žalobci musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Žalovaná proto nepochybila, když nepodložená tvrzení žalobce o ohrožení jeho osoby ozbrojeným konfliktem v zemi jeho původu za možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince nepovažovala, a to s ohledem na zprávy, které si žalovaná vyžádala ohledně bezpečnostní a politické situace panující v Afghánistánu a které jsou specifikovány na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí.
22. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že se žalovaná důvody, pro které chtěl v Německu požádat o mezinárodní ochranu, nezabývala, pak soud konstatuje, že žalovaná se jimi zabývala v dostatečném rozsahu vzhledem k obecnému tvrzení žalobce, který před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 9. 2018 pouze uvedl, že nelegální cestu mu zařídil a zaplatil otec, neboť se obával o jeho život. Dále doplnil, že chtěl dostudovat medicínu, což mu nebylo umožněno, neboť povstalcí chtěli, aby se k nim přidal. V Německu chtěl požádat o politický azyl, dostudovat medicínu a pak pracovat. S ohledem na právě uvedené má soud za to, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabývala v dostatečné míře a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, legitimně dospěla k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění v případě žalobce, a tedy že správní vyhoštění je reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť doklady žalobce nechal v Afghánistánu. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu ztotožnil i soud. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaná se zabývala situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu a soud se závěry žalované o neexistenci objektivní skutečnosti, která by bránila realizaci správního vyhoštění žalobce do země jeho původu, ztotožnil.

23. Soud dále konstatuje, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, jeho cílem je i přes jeho zadržení českými policejními orgány nadále se dostat do Německa, při zadržení německými orgány se pokusil o útěk, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění.
24. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, jelikož odůvodnění obsahuje i pasáže z jiných rozhodnutí, soud uvádí, že napadené rozhodnutí skutečně obsahuje jeden odstavec (str. 8 poslední odstavec), který očividně nepatří do projednávaného případu žalobce. V ponechání pasáže ze vzorového rozhodnutí o zajištění v napadeném rozhodnutí soud spatřuje pochybení žalované, které však soud vyhodnotil jako dílčí pochybení, které nemělo v konečném výsledku vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí či způsobovalo jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či pro nedostatečné odůvodnění. Při učinění tohoto závěru soud vycházel jednak ze skutečnosti, že žalovaná z pasáže, které očividně do napadeného rozhodnutí nepatří, nedovozovala naprosto žádné závěry, které by byly rozhodné pro výrok žalobou napadeného rozhodnutí. A jednak za podstatnou v tomto směru pak soud vyhodnotil i skutečnost, že relevantní úvahy, které vedly žalovanou k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou zřetelně seznatelné z odůvodnění daného rozhodnutí, a to i přes zahrnutí pasáže textu, které do něj evidentně nepatří a k čemuž došlo zjevným nedopatřením.
25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
26. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
27. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 78 A 26/2018-22. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.